

Rocco Buttiglione urodził się 6 czerwca 1948 roku w Gallipoli w prowincji Lecce.

W roku 1966 ukończył liceum o profilu humanistycznym Massimo D'Azeglio w Turynie. Ukończył studia prawnicze w Turynie i Rzymie. Tematem pracy dyplomowej, pod kierunkiem profesora Augusto Del Noce, była historia doktryn politycznych. Został asystentem i przyjacielem swojego promotora. Ich „intelektualna” przyjaźń trwała ponad dwadzieścia lat.

Jest żonaty, ma cztery córki, mieszka w Rzymie. Obecnie sprawuje funkcję przewodniczącego Unii Chrześcijańskich Demokratów i Demokratów Centrum, jest senatorem (członkiem VII oraz XIV komisji), szefem klubu opozycji w Turynie oraz profesorem zwyczajnym na Uniwersytecie Św. Piusa V w Rzymie. Wykładał filozofię, etykę społeczną, ekonomię oraz politykę na Międzynarodowej Akademii Filozofii w Księstwie Lichtenstein, pełniąc jednocześnie funkcję jej prorektora. Wielokrotnie prowadził zajęcia oraz seminaria na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. W maju 1994 roku przyznano mu tytuł doktora *honoris causa* tejże uczelni. Wraz z najwybitniejszymi przedstawicielami amerykańskiej inteligencji prowadził zajęcia, seminaria, oraz wykłady w Stanach Zjednoczonych.

Współpracuje z kierowanym przez Michaela Novaka Amerykańskim Instytutem Przedsiębiorczości w Waszyngtonie, z Centrum Etyki i Polityki Społecznej w Waszyngtonie pod kierownictwem George'a Weigela, z założonym przez Roberta Sirico Instytutem Actona Badań nad Religią i Wolnością w stanie Michigan oraz Instytutem Religii i Życia Społecznego Richarda Neuhausa w Nowym Jorku. Buttiglione jest członkiem redakcji wielu włoskich oraz zagranicznych gazet, a także autorem artykułów wiodących w wielu dziennikach.

Działalność pedagogiczna:

- Od roku 1972 pełnił funkcję asystenta wykładowcy w Katedrze Doktryn Polityczno-Prawnych na Uniwersytecie w Rzymie.
- W 1973 roku wykładał filozofię i politykę na Uniwersytecie w Urbino.

- W 1986 roku, został profesorem zwyczajnym filozofii i polityki Uniwersytetu w Teramo. W tym samym roku założył Międzynarodową Akademię Filozofii w Księstwie Liechtenstein, gdzie w latach 1986-1994 wykładał filozofię, etykę społeczną, ekonomię i politykę oraz pełnił funkcję prorektora.
- Obecnie jest profesorem zwyczajnym nauk politycznych Uniwersytetu Św. Piusa V w Rzymie.

Działalność naukowa:

Na początku lat siedemdziesiątych profesor Rocco Buttiglione, poprzez liczne przemówienia i artykuły, włączył się w debatę na temat marksizmu i chrześcijaństwa. Jedną z jego prac, zatytułowana „*Avvenimento cristiano e fenomeno rivoluzionario*” (CLED Mediolan), opublikowana w 1972 roku wzbudziła ogromne zainteresowanie.

W latach 1972-1978 Buttiglione, będąc wykładowcą Uniwersytetów w Rzymie i w Urbino, często wyjeżdżał zagranicę w celach naukowych. W 1973 roku prowadził wykłady z filozofii polityki na Uniwersytecie w Urbino.

Wynikiem jego studiów z tego okresu są: opublikowana w 1978 roku książka pt. „*Dialettica e Nostalgia*” (Jaca Book, Mediolan), oraz wydane w roku 1979 „*La crisi dell'economia marxista*”, i „*Gli inizi della scuola di Francoforte*” (Studium Rome). Pierwsza z książek zawiera analizę ewolucji poglądów Horkheimera począwszy od jego najwcześniejszych pism, wówczas prawie nieznanymi we Włoszech, do utworów wieku dojrzałego, w których wyrażała się zasadnicza ciągłość poglądów autora odzwierciedlona też w dziełach religijnych, które powstały w późniejszym okresie i zostały uznane za dziwaczne przez ówczesną opinię publiczną. Na podstawie niepublikowanych wówczas dokumentów, takich jak praca dyplomowa oraz Habilitationsschrift Horkheimera, ta ciągłość poglądów została przypisana wpływowi tych elementów filozofii Kanta i Schopenhauera, które leżały u podstaw marksizmu.

W „*La crisi dell'economia marxista*” autor analizuje powiązania między założeniami Drugiej Międzynarodówki i Szkoły Frankfurckiej, pokazując osobliwy sposób percepcji związanych z tym problemów przez przedstawicieli Szkoły Frankfurckiej. Pośrednikami byli tu Grunberg oraz Grossman. Buttiglione był redaktorem włoskiej edycji ich dzieł: „*La teoria dello sviluppo e del crollo capitalistico*”, Mediolan 1977.

W opracowaniu tym znaleźć można innowacyjną interpretację ówczesnych poglądów, że doszło do rozłamu między Horkheimerem, Adorno i pozostałymi członkami Szkoły Frankfurckiej z jednej strony, a Drugą Międzynarodówką na linii marksizmu heglowskiego, widocznego w poglądach Lukácsa. Zebrane materiały na temat Bauera nie zostały jeszcze opublikowane. Stanowią one prawdopodobnie najobszerniejszy zbiór dzieł Bauera we Włoszech i jeden z najlepszych w Europie. Przechowywane są w Instytucie ISTRa w Mediolanie. Prace te, na przykład „*La questione ebraica dall'Illuminismo a Marx e Cristo e/o Prometeo*”, zostały wykorzystane w wielu artykułach opublikowanych w czasopiśmie „*Communio*”.

W 1978 roku Buttiglione zainteresował się również polskim komponentem kultury środkowoeuropejskiej - poglądami filozofów szkoły lubelskiej i krakowskiej, w szczególności Karola Wojtyły, Tadeusza Stycznia, Romana Ingardena, Stanisława Grygiela oraz Józefa Tischnera.

W 1982 roku publikacja dwóch dzieł Buttiglioneego odbiła się szerokim echem na całym świecie. Pierwsze z nich dotyczyło poglądów Karola Wojtyły, drugie – kryzysu marksizmu i nowego podejścia do *praxis* i pracy ludzkiej zainspirowanego treścią encykliki „*Laborem Exercens*”. Buttiglione był jednym z pierwszych w naszym kraju, którzy już na początku pontyfikatu Jana Pawła II wskrzesili rozważania na temat doktryny chrześcijańskiej demokracji, postrzeganej jako pierwotny przejrzysty proces polityczny („*open processing*”), który może stanowić punkt odniesienia dla opracowania nowej filozofii społecznej narodów.

Głównie dzięki temu niezwykle ruchowi kulturalnemu, który rozwinął się w wielu krajach, pojawiło się zainteresowanie pracą i świadectwem Buttiglione. Zaczęto go zapraszać na wykłady i seminaria na wielu uniwersytetach

i w instytucjach kultury, wśród których znajdują się: Uniwersytet Laterański i Uniwersytet Urbanański w Rzymie, Katolicki Uniwersytet Św. Pawła, Katolicki Uniwersytet w Rio de Janeiro, Uniwersytet w Belo Horizonte, Uniwersytet w Mendozie, gdzie Buttiglione jest profesorem honoris causa, Katolicki Uniwersytet w Santiago de Chile, Uniwersytet we Fryburgu, Uniwersytet w Eichstaett, Międzynarodowa Akademia Filozofii w Irving w Teksasie, Katolicki Uniwersytet Amerykański w Waszyngtonie, Amerykański Instytut Przedsiębiorczości w Waszyngtonie, Instytut Lorda Actona w Grand Rapids w stanie Michigan, Katolicki Uniwersytet Lubelski i wiele innych prestiżowych uczelni.

W połowie lat 80. został zaproszony do Stanów Zjednoczonych, gdzie rozpoczął intensywną działalność w postaci kursów, seminariów, spotkań i wykładów promowanych przez najznakomitszych przedstawicieli północnoamerykańskiej inteligencji. Gościnnie wykładał we wspomnianym już Amerykańskim Instytucie Przedsiębiorczości kierowanym przez Novaka, w Centrum Etyki i Polityki Społecznej w Waszyngtonie, którego szefem jest Weigel, a także w założonym przez ks. Sirico Instytucie Actona w stanie Michigan oraz w nowojorskim Instytucie Religii i Życia Społecznego kierowanego przez Neuhausą.

W kolejnych latach Buttiglione zgłębiał kwestie filozofii politycznej, ekonomii i metodologii nauk społecznych. W lipcu 1992 roku wraz z Novakiem, Neuhausą, Weiglem i Sirico promował seminarium wyjazdowe w Międzynarodowej Akademii Filozoficznej w Lichtensteinie dotyczące neoliberalizmu i chrześcijaństwa. W sierpniu tego samego roku koordynował przebieg doborowego seminarium w wiedeńskim Instytucie Nauk o Człowieku, w którym uczestniczyli naukowcy tacy jak Ricoeur, Dahrendorf i Dwarkin. Na tych, a także na wielu innych seminariach i kongresach we Włoszech – na Kapri, w Trieście, Turynie, Neapolu, Pordenone, Sienie itd. – oraz za granicą – w Schaan, Lublinie, Krakowie, Wiedniu, Waszyngtonie czy Bratysławie, przedstawiał szczegółowe raporty.

Ponadto, interesował się kwestiami takimi jak podstawy filozofii politycznej, istota obowiązku politycznego, człowiek jako źródło prawa, prawa człowieka, natura

i struktura społeczności politycznej, rodzina, społeczeństwo obywatelskie, państwo a naród, polityka a kultura, państwo a kościół, kryzys marksizmu i ponadpolityczna interpretacja współczesnej historii, kryzys ideologii XX wieku, faszyzm i komunizm, kultura a nowa filozofia praxis i pracy ludzkiej, etyka, nauki społeczne i ekonomiczne, narodowa tożsamość kulturowa czy wreszcie globalizacja.

W kilku ostatnich latach Buttiglione wypowiadał się na temat problemów związanych z reformą włoskiego systemu politycznego w trzech głównych obszarach:

a) zajmował się kwestią reformy ordynacji wyborczej, podkreślając związek pomiędzy nią a reformą instytucjonalną. Według niego reforma ordynacji wyborczej jest warunkiem wstępnym, ułatwiającym bardziej racjonalne rozłożenie sił politycznych, jednak niewystarczającym do przeprowadzenia takiej redystrybucji.

b) podejmował problem reformy instytucjonalnej, tłumacząc na jakich zasadach opierają się system prezydencki, parlamentarny i system mieszany, ostrzegając przed budowaniem systemów opartych na słownym kompromisie, który ułatwia różnym siłom politycznym osiągnięcie konsensusu, jednak praktycznie uniemożliwia im skuteczną pracę w wyniku wewnętrznych sprzeczności.

c) zajmował się także kwestią reformy partyjnej, utrzymując, że reforma ordynacji wyborczej nie doprowadzi do stworzenia nowego systemu politycznego, jeśli zabraknie jasnej redefinicji tożsamości poszczególnych sił politycznych, która doprowadzi do rozsądnej redystrybucji opartej na jasnych wyborach moralnych i różnicach ideowych. Buttiglione uczestniczył w obradach komitetu obu izb parlamentu popierającego reformę, która nie została jednak przyjęta. Był pierwszym, który pokazał, że reforma zabrnęła w ślepią uliczkę, w momencie kiedy zabrakło jasności konceptualnej, niezbędnej to zmian w strukturze demokratycznego państwa.

Sprawowane stanowiska publiczne

- Minister do spraw Polityki Wspólnotowej w drugim rządzie Berlusconiego
Członek Rządowej Rady Gabinetowej,
- Członek włoskiego parlamentu wybierany w XII (1994), XIII (1996) i XIV kadencji
Członek Komitetu Obrony oraz członek Rady Nadzorczej RAI,
- W lipcu 1994 roku został wybrany na sekretarza Włoskiej Partii Ludowej przez kongres partii,
- W lipcu 1995 roku został wybrany sekretarzem CDU - Unii Chrześcijańsko-Demokratycznej,
- Członek komitetu obu izb parlamentarnych na rzecz reformy konstytucyjnej
W 1999 roku został wybrany do Parlamentu Europejskiego,
- Członek Komisji Wolności i Praw Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych,
- Członek-zastępca Europejskiej Komisji Kultury, Młodzieży, Edukacji, Mediów i Sportu,
- Członek europejskiej Delegacji ds. stosunków z państwami Ameryki Środkowej i Meksyku,
- Członek-zastępca europejskiej Delegacji w Mieszanej Komisji Parlamentarnej UE-Łotwa,
- Członek-zastępca Delegacji do Wspólnej Komisji Parlamentarnej UE-Czechy
Członek-zastępca delegacji Parlamentu Europejskiego do prac nad Kartą Praw Podstawowych,